

Jørn Lier Horst

Jachthonden

A.W. Bruna Uitgevers

1

Hevige regen kletterde tegen het raam. Het water sijpelde naar beneden en drupte van de overkapping op de terrastafeltjes. Door de felle windvlagen sloegen de naakte takken van de populieren tegen de muren.

William Wisting zat aan een tafeltje bij het raam naar buiten te kijken. Vanaf het natte trottoir waaiden plakkerige herfstbladeren op.

Hij zag een verhuishwagen staan. Een jong stel liep er haastig met grote kartonnen dozen naartoe, waarna ze snel naar de portiek terugkeerden.

Wisting hield van regen. Waarom wist hij niet goed, maar het was alsof het alles rustiger maakte. Hij liet zijn schouders zakken en zijn hartslag ging op een lager tempo over.

Ingetogen jazzklanken mengden zich met het geluid van de regen. Wisting draaide zich om naar de bar. De vlammen van de vele kaarsen wierpen flakkerende schaduwen langs de wanden. Suzanne glimlachte naar hem, stak haar hand uit naar de plank aan de wand en zette de muziek wat zachter.

Ze waren niet de enige aanwezigen. Rond een tafel aan het eind van de bar zaten drie jongelui. Het intieme, grootstedse café was een stamplaats geworden voor aspiranten van de onlangs opgerichte afdeling van de politieacademie.

Hij draaide zich weer om naar het raam. DE GULDEN VREDE, stond er in een boog met gespiegelde, berijpte letters op. GALE-RIE EN KOFFIEBAR.

Het was altijd Suzannes droom geweest. Hoe lang ze met die gedachte had rondgelopen, wist hij niet. Op een winteravond

had ze van haar boek opgekeken en verteld dat het over de veerman op de rivier de Hudson ging. Zijn hele leven had hij heen en weer gevaren tussen New York en Jersey, steeds maar heen en weer. Dag na dag, jaar na jaar. Op een dag had hij een grote beslissing genomen. Hij had zijn boot gedraaid en in volle vaart koers gezet naar zee, de grote oceaan op waarover hij zijn hele leven had gedroomd. De volgende dag had ze het café gekocht.

Ze had gevraagd wat zijn droom was, maar hij had geen antwoord gegeven. Niet omdat hij dat niet wilde, maar omdat hij het niet wist. Hij vond zijn leven prettig zoals het was. Hij was politieman en wilde niets veranderen. Zijn werk als rechercheur gaf hem het gevoel iets belangrijks en zinvol te doen.

Hij pakte zijn kopje, trok de zondagskrant naar zich toe en wierp opnieuw een blik op het donkere herfstweer. Normaal gesproken zat hij achter in het café, waar hij niet zo opviel. Maar in dit weer waren er niet zoveel mensen op straat en kon hij rustig aan een tafeltje bij het raam zitten zonder dat een voorbijganger hem herkende en binnenkwam voor een praatje. Hij was er zo langzamerhand aan gewend geraakt dat hij op straat werd herkend, en dat gebeurde steeds vaker nadat hij zich had laten overhalen om mee te doen aan een talkshow op tv om over een van zijn zaken te praten.

Een van de jongens aan het tafeltje bij de bar had naar hem gekeken toen hij binnenkwam en de twee anderen aangestoten. Wisting had hem ook herkend. Hij was een van de aspiranten. Aan het begin van het semester was Wisting uitgenodigd om een lezing over ethiek en moraal te houden. De jongen had op de voorste rij gezeten.

Wisting trok de krant verder naar zich toe. Op de voorpagina stonden voornamelijk tips om af te vallen, de aankondiging van meer regen en intriges in een realityshow. In de zondagskranten stonden maar zelden echte nieuwsfeiten. 'Blikvoer' noemde Line de artikelen die al dagen en weken op de redactie lagen voordat ze in druk verschenen. Zijn dochter was al bijna vijf

jaar journalist bij VG. Dat beroep paste bij haar nieuwsgierigheid en haar kritische houding. Ze had op diverse afdelingen gewerkt en op dit moment zat ze op de misdaadredactie, die af en toe verslag deed van zaken waaraan Wisting werkte. Dat leverde hem een dubbele rol op die hij goed kon hanteren. Wat hij minder leuk aan de carrièrekeuze van zijn dochter vond, was de gedachte dat haar werk haar in nauw contact bracht met de gruwelijke kanten van de samenleving. Wisting was al eenendertig jaar politiemans, waardoor hij de meeste vormen van bruutheid en wreedheid wel was tegengekomen en ook veel slapeloze nachten had gehad. Hij zou willen dat zijn dochter daarvan verschoond bleef.

Hij bladerde de pagina's met commentaren door en bekeek het nieuws vluchtig. Hij verwachtte geen artikelen van Line tegen te komen. Voor het weekend had hij met haar gesproken en hij wist dat ze een aantal dagen vrij was.

Actuele nieuwszaken met Line bespreken stelde hij steeds meer op prijs. Het was niet gemakkelijk voor hem geweest om het toe te geven, maar dankzij de gesprekken met Line zag hij zijn eigen rol als politiemans in een wat ander licht. Ze keek als buitenstaander naar hem en zijn beroepsgroep, waardoor hij meer dan eens nogal vastgeroeste opvattingen over zichzelf had heroverwogen. Onlangs nog, tijdens een lezing voor de politieaspiranten waarin hij vertelde hoe belangrijk het voor de veiligheid en het vertrouwen van het publiek was dat de politie integer en fatsoenlijk handelde en haar taken naar behoren uitvoerde, had hij ervaren dat Lines visie hem waardevolle inzichten had verschaft. Hij had geprobeerd zijn aanstaande collega's uit te leggen hoe belangrijk de basiswaarden waren voor hun rol als politieagent. Dat het ging om zakelijkheid en objectiviteit, eerlijkheid en oprechtheid en een continu zoeken naar de waarheid.

Toen hij bij het programmaoverzicht achter in de krant was aanbeland, stonden de aspiranten op. Bij de deur deden ze hun jassen dicht. De grootste jongen zocht Wisting met zijn ogen.

Wisting glimlachte en beantwoordde de blik met een knikje van herkenning.

‘Vrij vandaag?’ vroeg een van de anderen.

‘Dat is een van de voordelen als je al zo lang in dienst bent als ik,’ antwoordde Wisting. ‘Werk van acht tot vier en elk weekend vrij.’

‘Trouwens, nog bedankt voor de goede lezing.’

Wisting pakte zijn kopje.

‘Aardig van je om dat te zeggen.’

De jongen wilde er nog iets aan toevoegen, maar Wistings telefoon ging. Hij pakte hem, zag dat het Line was en nam op.

‘Hallo, papa,’ zei ze. ‘Heeft iemand van de krant je gebeld?’

‘Nee,’ antwoordde hij en hij knikte naar de drie jongelui die het pand verlieten. ‘Hoezo? Is er iets gebeurd?’

Line gaf geen antwoord.

‘Ik ben nu op de redactie,’ zei ze.

‘Heb je geen vrij?’

‘Jawel, maar ik was aan het sporten en ben even snel binnengewipt.’

Wisting nam een slok koffie. Hij herkende veel van zichzelf in zijn dochter. Weetgierig en altijd op de plek willen zijn waar iets gebeurde.

‘Morgen wordt er over jou in de krant geschreven,’ zei Line en ze wachtte even voor ze verderging: ‘Maar deze keer zitten ze jou achterna. Jij bent het onderwerp van discussie.’

2

Line kon de ademhaling van haar vader horen. Ze liet de cursor willekeurig over het scherm gaan, waarop het artikel over haar vader klaarstond voor publicatie. Zijn gezicht was groot afgebeeld.

‘Het gaat om de Cecilia-zaak,’ legde ze uit.

‘De Cecilia-zaak?’ herhaalde haar vader aan de andere kant van de lijn.

Zijn stem klonk aarzelend. Het was een van de zaken waarover hij nooit had willen praten. Te moeilijk en te pijnlijk.

‘Cecilia Linde,’ zei Line, maar ze wist dat haar vader geen geheugensteuntje nodig had. Hij was destijds nog niet zo lang researcher en het was een van de meest besproken moordzaken van het decennium geweest.

Ze hoorde haar vader slikken, evenals het geluid van een kopje dat op tafel werd gezet.

‘O?’ zei hij alleen.

Line keek op van het scherm. Bij de nieuwsdesk kwam de redactiechef overeind en liep naar de trap die naar de bovenverdieping leidde. Het was tijd voor de avondvergadering, waar de laatste losse eindjes voor de krant van de volgende dag bijeen werden gezocht en definitief werd besloten wat er op de voorpagina zou verschijnen. Het artikel dat ze over haar vader hadden voorbereid, vulde twee pagina’s en hoorde zonder enige twijfel op de voorpagina thuis. De moord op Cecilia Linde zat nog goed bij de lezers in het geheugen en zou zelfs nu, zeventien jaar later, voor hoge verkoopcijfers zorgen.

‘Haglunds advocaat heeft een verzoek aan de Heropenings-

commissie gericht,' legde ze uit toen haar chef haar was gepasseerd.

Haar vader zweeg. Het hoofd van de nieuwsafdeling pakte een stapel papieren bij elkaar en liep achter de redactiechef aan naar boven. Line las het artikel nog een keer vluchtig door. Het riep eigenlijk meer vragen op dan het voor antwoorden zorgde en ze besepte dat dit artikel in een feuilleton zou uitmonden, en niet alleen in haar eigen krant.

'Een privédetective heeft eraan gewerkt,' ging ze verder.

'En wat heeft dat met mij te maken?' vroeg haar vader, maar ze hoorde aan zijn stem dat hij begreep wat er stond te gebeuren.

Hij had zeventien jaar geleden het onderzoek geleid. Intussen was hij een vooraanstaand politieman geworden. Een bekend gezicht, een man die ter verantwoording kon worden geroepen, waardoor het eenvoudiger was er in de media aandacht aan te besteden.

'Ze denken dat er bewijs is gefabriceerd,' zei Line.

'Wat voor bewijs?'

'Het DNA-bewijs. Ze denken dat het door de politie is geplant.'

Ze stelde zich voor hoe zijn vingers zich om zijn koffiekopje kromden.

'Welke argumenten hebben ze daarvoor?' wilde hij weten.

'De advocaat heeft de monsters opnieuw laten analyseren en is van mening dat de sigarettenpeuk waarop DNA is aangetroffen, door de politie is geplant.'

'Dat hebben ze destijds ook beweerd.'

'De advocaat denkt het te kunnen bewijzen en zegt dat de documentatie naar de Heropeningscommissie is gestuurd.'

'Ik begrijp niet hoe hij ook maar iets kan bewijzen,' mompelde haar vader.

'Ze hebben ook een nieuwe getuige,' ging Line verder. 'Iemand die Haglund een alibi kan verschaffen.'

'En waarom heeft die getuige zich toen dan niet gemeld?'

'Dat heeft hij wel gedaan,' zei Line en ze slikte. 'Hij zou heb-

ben gebeld en toen met jou hebben gesproken, maar er gebeurde verder niets.'

Er viel een stilte. 'Ze zijn nu aan het vergaderen,' zei Line. 'Maar ze gaan je bellen voor een reactie. Je moet je voorbereiden op wat je gaat zeggen.'

Haar vader zweeg. Line liet haar blik op het scherm rusten. De foto van haar vader nam de meeste ruimte in. Ze hadden een persfoto gebruikt uit de talkshow waarin hij bijna een jaar geleden als gast had opgetreden. De studiocouliissen waren gemakkelijk te herkennen en leken extra te benadrukken dat een bekende rechercheur nu van een wetsovertreding werd beschuldigd.

Op de foto zat zijn dikke, donkere haar een beetje in de war. Om zijn lippen vormde zich een strakke glimlach, de rimpels in zijn gezicht onthulden dat hij veel had meegemaakt. Met donkere ogen en een rustige blik keek hij recht in de camera. In het tv-programma was hij overgekomen als de rechtschepen, ervaren politieman die hij was, maar ook als een zorgzame, bezorgde rechercheur met een sterke maatschappelijke betrokkenheid. Morgen zouden de mensen hem dankzij het bijschrift anders bekijken. De ogen konden als kil en de strakke glimlach als vals worden opgevat. De macht van de media maakte hem machteloos.

'Line?'

Ze pakte de telefoon steviger vast.

'Ja?'

'Het is niet waar. Niets van wat ze zeggen is waar.'

'Dat weet ik, papa. Mij hoeft je dat niet te vertellen, maar het zal hoe dan ook morgen in druk verschijnen.'

3

De avondlijke stilte was op de redactieruimte neergedaald. Beelden van buitenlandse nieuwszenders gleden over de zwijgende tv-schermen, begeleid door het geluid van getrainde vingers die over de toetsenborden bewogen en een paar op zachte toon gevoerde telefoongesprekken.

Line was bezig uit te loggen toen de redactiechef van de avondvergadering terugkeerde. Hij heette Joakim Frost, maar werd altijd Frosten, De Vorst, genoemd.

Hij liet zijn ogen in het rond gaan, waarna hij naar Line liep. Zijn blik was koud, alsof hij dwars door haar heen keek. Over hem werd gezegd dat hij de functie van redactiechef had gekregen omdat hij niet in staat was de menselijke tragedies achter de kopteksten te zien. Met andere woorden: zijn gebrek aan empathie had hem de juiste kwalificatie bezorgd.

‘Het spijt me,’ zei hij, zonder meer aannemend dat ze het artikel had gezien dat ze over haar vader aan het voorbereiden waren. ‘Ik wilde je bellen om het je te vertellen, maar nu ben je hier.’

Line knikte. Ze wist dat hij de aanstichter van het artikel was en kende hem te goed om een discussie met hem aan te gaan. Hij was een standvastige bewaker van de commerciële belangen van de krant. Voor hem was het van belang als eerste met hot news te komen en ze wilde hem niet over een onafhankelijke, vrije pers horen vertellen. Bovendien zou hij weinig belangstelling voor haar tegenargumenten hebben. Frosten werkte al bijna veertig jaar bij de krant. In zijn ogen was ze nog steeds een onbeduidende nieuweling.

‘Deze zaak kunnen we niet tegenhouden,’ zei hij.

Ze knikte opnieuw.

‘Heb je met je vader gesproken?’

‘Ja.’

‘Wat zegt hij?’

‘Dat moet je hem zelf maar vragen.’

Frosten knikte. ‘Hij heeft natuurlijk recht op een weerwoord.’

Line liet een scheef glimlachje zien. Een weerwoord tegen beschuldigingen die op de voorpagina stonden, was weinig waard. Daarnaast was het een hopeloze onderneming om een artikel te weerleggen waaraan de voltallige redactie had gewerkt, dankzij een telefoontje dat binnenkwam vlak voordat de krant werd gedrukt.

‘Luister, Line,’ ging Frosten verder. ‘Ik begrijp dat dit moeilijk is. Dat was het voor mij ook, maar deze zaak gaat over veel meer dan wij eventueel denken en voelen. Het is belangrijk dat de pers een kritische hoeder is. Dit is een zaak van algemeen en nationaal belang.’

Line stond op. Zijn argumenten waren een schijnheilige dekmantel voor wat daadwerkelijk iets voor hem betekende: de oplagecijfers. De integriteit van de krant kon best worden gewaarborgd zonder een sensatiebericht op te stellen met haar vader als hoofdpersoon. Dat had ook anoniem gekund. De kritiek had net zo goed tegen de politie als organisatie en de openbare autoriteiten gericht kunnen zijn. Dat zou echter minder goed hebben verkocht.

‘Als je wat tijd nodig hebt, kun je een paar dagen vrij nemen,’ bood de redactiechef aan. ‘Dan kun je beter terugkomen als dit achter de rug is.’

‘Nee, bedankt.’

‘Ik denk dat deze zaak al snel heel wat akeliger wordt als we hem aan iemand anders geven.’

Line wendde haar blik af. Het idee van haar vaders gezicht voor op de krant van de volgende dag maakte haar misselijk.

‘Laat maar,’ zei ze.

‘Line!’

De kreet kwam van het hoofd van de nieuwsafdeling. Hij stond bij een avondverslaggeefster, maar scheurde een vel papier van haar notitieblok en haastte zich naar hen toe.

‘Ik weet dat je vrij bent en dat het je ongetwijfeld niet uitkomt, maar kun je op pad?’

Voordat de vraag goed en wel tot haar doordrong, vroeg ze automatisch: ‘Waarheen dan?’

‘Een moord in Fredrikstad, in Gamlebyen, het oude centrum. We hebben nog geen bevestiging van de politie, maar wel een tipgever die bij een bloederig lijk staat.’

Line voelde hoe de nieuwstip haar met energie vulde en haar tegelijkertijd kalmeerde. Aan dat soort zaken werkte ze graag. Daar was ze goed in. Ze beschikte over het vermogen om bronnen te vinden en hun informatie te ontlokken en die te analyseren, zodat ze wist wat ze kon gebruiken en wat haar onbetrouwbaar leek.

Frostens gezicht was een en al grijs.

‘Hij belt ons vanaf de plaats delict?’

‘Eerst naar de politie, daarna naar ons.’

‘Verkeerde volgorde, maar oké. Wie kan foto’s maken?’

‘We hebben daar over tien minuten een freelancefotograaf, maar er moet ook een reporter komen.’

Joakim Frost draaide zich om naar Line.

‘Als je niet van plan bent het aanbod van een paar vrije dagen te accepteren, denk ik dat je maar gauw moet vertrekken,’ zei hij en hij liep snel naar de desk.

Line keek naar zijn rug en bedacht dat het voor hem en de anderen veel aangener zou zijn als ze de komende dagen in de provincie Østfold zou doorbrengen in plaats van op de redactie.

Het hoofd van de nieuwsafdeling gaf haar het papier met de naam en het telefoonnummer van de tipgever.

‘Hier kan weleens iets in zitten,’ zei hij en hij liet er zachtjes op volgen: ‘We drukken de voorpagina pas over vier uur.’

4

De journalist belde vlak voor tien. Wisting hoorde de naam niet goed, alleen dat hij namens VG belde.

‘We schrijven morgen over de Cecilia-zaak,’ begon hij ter inleiding. ‘Advocaat Sigurd Henden heeft een verzoekschrift naar de Heropeningscommissie gezonden.’

‘Juist.’

‘We willen graag uw commentaar op de beschuldiging dat u met het bewijs hebt gesjoemeld dat tot de veroordeling van Rudolf Haglund heeft geleid.’

Wisting schraapte zijn keel en antwoordde met vaste stem: ‘Wat was uw naam?’

De journalist aarzelde en Wisting vermoedde dat de man zich met opzet onduidelijk had voorgesteld.

‘Eskild Berg.’

Opnieuw schraapte Wisting zijn keel. Het moest een gewone nieuwsjournalist zijn en niet een van de misdaadverslaggevers met wie hij normaal gesproken sprak als er iets gaande was. Hij dacht de naam in de krant te hebben gezien, maar kon zich niet herinneren een woord met hem te hebben gewisseld.

‘Hoe luidt uw commentaar op de beschuldiging dat u bewijs hebt vervalst?’ vroeg de journalist in ongeveer dezelfde bewoordingen als eerst.

Wisting voelde een onaangename rilling over zijn rug lopen, maar wist de rust in zijn stem te bewaren.

‘Daar kan ik moeilijk iets op zeggen...’ antwoordde hij, ‘... zolang ik de inhoud van de beschuldiging niet ken.’

‘Advocaat Henden beweert dat hij met schriftelijke stukken kan aantonen dat Rudolf Haglund op basis van gefabriceerd bewijs is veroordeeld.’

‘Daar is mij niets van bekend.’

‘U was toch verantwoordelijk voor het onderzoek?’

‘Dat is juist.’

‘Maar klopt het? Werd er bewijs vervalst?’

Wisting zweeg terwijl hij een antwoord in zijn hoofd vormgaf. De journalist verwachtte vast niet dat hij een bevestiging zou krijgen, maar was er kennelijk op uit commentaar los te peuten.

‘Ik ken de achtergrond van Hendens beweringen niet,’ zei hij langzaam, zodat de journalist de tijd zou krijgen om aantekeningen te maken. ‘Maar het is me volslagen onbekend dat er op welke manier dan ook tijdens het onderzoek onregelmatigheden zouden hebben plaatsgevonden.’

‘Er zou ook een getuige zijn die geen gelegenheid heeft gekregen een verklaring af te leggen,’ ging de journalist verder. ‘Een getuige die een verklaring ten gunste van Haglund wilde afleggen.’

‘Ook dat is me niet bekend, maar ik ben er zeker van dat, mocht hier twijfel over bestaan, de commissie het zal uitzoeken.’

‘Maar vindt u niet dat dit een grove beschuldiging is aan uw adres als verantwoordelijk onderzoeksleider?’

De journalist probeerde hem duidelijk zover te krijgen daarover zijn persoonlijke mening te uiten.

‘U kunt me citeren met wat ik zojuist heb gezegd,’ antwoordde Wisting. ‘Meer wil ik er vanavond niet over kwijt.’

De journalist probeerde het nog een paar keer, maar zonder succes. Wisting verbrak de verbinding, zich ervan bewust dat zijn visie hoe dan ook niet erg interessant voor de zaak was. Hij had veel begrip voor de rol van de pers als waakhond. Die had tot taak politici, machthebbers en publieke organen te bekritisieren. De pers was op zoek naar recht en moest fraude en

onrecht onthullen. Die principes verdedigde hij graag, maar nu voelde het alsof het onrecht hemzelf raakte.

Hij wendde zijn blik weer naar het natte raam en keek in gedachten verzonken naar zijn spiegelbeeld. Het donkere licht verwrong de contouren van zijn gezicht en veranderde hem in een vreemde.

Hij kende de advocaat van een aantal eerdere zaken. Henden had Haglund tijdens de rechtszaak van zeventien jaar geleden niet verdedigd, maar was tegenwoordig een gewaardeerde, vooraanstaande advocaat bij een van de grootste en meest gerenommeerde kantoren van het land; hij was staatssecretaris en persoonlijk adviseur op het ministerie van Justitie geweest. In de zaken waarin Wisting met hem te maken had gehad, had hij netjes en correct opgetreden. Hij deed niet aan schone schijn en had normaal gesproken stevige kaarten in handen wanneer hij zich in de pers uitliet.

Wisting had geweten dat Henden aan de zaak werkte. Een paar maanden geleden had de advocaat gevraagd de zakelijke documenten te mogen lenen. Soms haalden journalisten, privédetectives of advocaten hen over om de archiefkasten te openen, maar dat leidde zelden of nooit tot iets.

Sigurd Henden was niet het type advocaat dat uitsluitend brieven of verzoeken schreef om zijn cliënten ter wille te zijn. Bij hem stond professionaliteit hoog in het vaandel en hij moest iets in de documenten hebben ontdekt wat hij in een verzoek om heropening van de oude moordzaak kon gebruiken. Wisting begreep alleen niet wat dat zou kunnen zijn en voelde dat het hem onrustig maakte.

Suzanne haalde hem uit zijn gedachten.

‘Kom je me helpen?’ vroeg ze terwijl ze de vaatwasser opende. Warme damp sloeg in haar gezicht en ze deed een stap naar achteren.

Wisting stond op, glimlachte naar haar en liep naar de achterkant van de bar om de glazen uit het apparaat te halen.

Suzanne begaf zich naar de deur en deed die op slot; ze draai-

de het bordje om, zodat de mededeling dat ze gesloten waren zichtbaar was. Daarna blies ze de kaarsen uit.

Wisting opende zijn mond om haar over Cecilia Linde te vertellen, maar wist niet waar hij moest beginnen, dus deed hij er maar het zwijgen toe.

5

De regen belandde op de voorruit toen ze de garage verliet. Het water liep in strepen naar beneden en verhulde de wereld buiten de auto.

De eerste kilometers over de snelweg gingen haar gedachten alleen maar naar haar vader en de onzekerheid waarin hij moest verkeren. Ze voelde zich hulpeloos, alsof ze hem in de steek liet.

Ze wierp een snelle blik op het papiertje op de passagiersstoel met de aantekeningen van het hoofd van de nieuwsafdeling en merkte hoe andere gedachten vorm begonnen te krijgen. Ze kon niet voorkomen dat het artikel over haar vader gedrukt werd, maar misschien wel dat het niet op de voorpagina terecht kwam. Alles zou afhangen van wat ze over de zaak kon produceren waar ze nu naar op weg was.

De eerste uren in een moordzaak waren voor journalisten net zo belangrijk als voor de politie. Ze trapte het gaspedaal wat verder in, greep haar mobiel en toetste het nummer in van de fotograaf die al ter plaatse was. Erik Fjeld, een kleine, molige kerel met rood haar en dikke brillenglazen, met wie ze al eerder had samengewerkt.

‘Wat weet je?’ vroeg ze, meteen ter zake komend.

‘Ze hebben een groot gebied afgezet,’ legde hij uit. ‘Maar toen ik aankwam, was hier bijna niemand.’

‘Weten we wie er is vermoord?’

‘Nee, en de politie ook niet, volgens mij.’

Line keek op het klokje. De deadline was om kwart over een. Nog ruim drie uur te gaan. Ze had artikelen voor de voorpagina al binnen een kortere termijn geleverd, maar dat was meer

aan de zaak dan aan haar te danken geweest. Moordzaken kwamen steeds minder vaak voor op de papieren krant terecht. De belangstelling voor het nieuws nam af wanneer de internetkranten een zaak al brachten terwijl de persen nog werkten. Dan moest er wel iets heel bijzonders te melden zijn, met een invalshoek die uitsluitend hun krant publiceerde.

‘Maar is het een man?’ vroeg ze terwijl ze langs de ruitenwipers op de kletsnatte straat keek die in het licht van de koplampen lag te glinsteren.

‘Ja, blijkbaar van rond de vijftig.’

Line trok een grimas. Dat klonk als een zaak waaraan weinig eer te behalen viel. Jonge vrouwen leverden grotere kopteksten op. Zo was het nu eenmaal. En de kans dat het om de een of andere beroemdheid ging, was ook niet groot. Ze kon zo snel maar twee bekende personen uit Fredrikstad bedenken: Roald Amundsen en filmregisseur Harald Zwart. Amundsen was al bijna honderd jaar dood en Zwart bevond zich vast en zeker niet in Noorwegen.

‘Heb je een adres of een kenteken?’ vroeg ze verder. Dat was informatie die kon helpen om de identiteit van het slachtoffer te achterhalen.

‘Sorry. Op de plek waar hij ligt, rijden geen auto’s en staan geen huizen.’

‘Zijn er veel mensen van de pers?’ vroeg ze vervolgens.

‘Alleen lokale lui van *Demokraten* en *Fredriksstad Blad* en een fotograaf die altijd aan Scanpix van het persbureau levert.’

‘Wat voor foto’s heb jij?’

‘Ik was hier al op tijd,’ zei de fotograaf. ‘Ik kon dichtbij komen en heb een aardige serie. Ze hebben een kleed over het lijk gelegd. Zijn hond staat met uitgestrekte kop naast hem. Een fantastische belichting met weerschijn van de zwaailichten. Afzetlint en agenten in uniform op de achtergrond.’

‘Een hond?’

‘Ja, hij moet een wandeling met het dier hebben gemaakt toen hij werd overvallen.’

Line voelde hoe de informatie haar enthousiasme aanwakkerde. Er bestonden heel veel hondenliefhebbers.

‘Wat voor hond is het?’

‘Zo’n langharig beest, lijkt een beetje op Labbetuss van kinder-tv, als je je die nog herinnert. Alleen niet zo groot.’

Line glimlachte, ze kon zich Labbetuss, die bobtail, nog wel herinneren.

‘Wacht met de hondenfoto’s tot ik er ben,’ zei ze. ‘Maar stuur de rest maar. Voor het internet hebben ze iets anders dan ingezonden foto’s van lezers nodig.’

‘Ze willen vast foto’s van het dier hebben,’ bracht de fotograaf ertegen in. ‘Ze zijn echt mooi.’

‘Wacht daarmee,’ herhaalde Line. Ze had ze voor haar eigen stuk nodig. Als de beste foto’s al op internet stonden, daalde de waarde van haar eigen werk.

Ze beëindigde het gesprek zonder verdere protesten van de fotograaf. Ze wierp een blik in het achteruitkijkspiegeltje en keek in haar eigen blauwe ogen. Ze droeg geen make-up en had na haar bezoek aan de sportruimte op haar werk haar haren niet in orde gebracht. Het voelde alsof alles om haar heen het afgelopen uur op zijn kop was komen te staan. Ze had geen andere plannen voor de avond gehad dan op de bank naar een goede film te kijken. Nu overschreed ze de snelheidslimiet op de E6 richting Østfold.

Ze wisselde van rijstrook na het passeren van de afrit naar Vinterbro en pakte het papiertje met het nummer van degene die de tip had doorgegeven. Ze had een afspraak voor een interview met hem moeten maken, maar daarvoor was geen tijd geweest. Dan moest het maar telefonisch.

De telefoon ging lang over voor er werd opgenomen. De man was duidelijk onder de indruk van wat hij had meegemaakt en sprak met bevende stem.

Line leunde naar voren, legde het papier midden op het stuur en bestuurde de auto met haar onderarm terwijl ze trefwoorden opschreef. Zijn verhaal bevatte niets anders dan wat ze al

wist. Hij was op weg geweest naar huis toen hij de dode man zag liggen.

‘Er stroomde nog bloed uit hem,’ verklaarde hij. ‘Maar ik kon niets doen. Zijn gezicht was helemaal verbrijzeld.’

Line voelde walging opkomen, maar stromend bloed zou, als dat in de vorm van een citaat werd beschreven, indruk maken, en dat kon het artikel eerder naar de voorpagina brengen. De manier waarop iemand om het leven was gebracht, was altijd een goed uitgangspunt.

‘Is hij doodgeslagen?’ vroeg ze voor de zekerheid.

‘Ja, ja.’

‘Weet u waarmee?’

‘Nee.’

‘Lag er niets op de grond? Een slagwapen of zoiets?’

‘Nee... Ik had het wel gezien als er een honkbalknuppel of zoiets had gelegen. Het kan natuurlijk ook een steen of zo zijn geweest.’

‘U moet er wel vlak na het gebeurde zijn aangekomen,’ zei Line en ze verwees naar het verse bloed. ‘Hebt u ook andere mensen gezien?’

Het werd stil, alsof de man nadacht.

‘Nee, ik was daar alleen,’ antwoordde hij. ‘Behalve dan die dode man. En zijn hond.’

Een rondje met aanvullende vragen leverde niets bruikbaar op. Ze beëindigde het gesprek en merkte hoe tegenstrijdige gevoelens haar kwelden. Ze maakte jacht op bloederige, beestachtige details, in de hoop dat die het artikel over haar vader van de voorpagina zouden schuiven. Om een eigen behoefte te bevredigen wilde ze het liefst dat iemand anders zo veel mogelijk lijden was toegebracht. Het waren gedachten waarin ze zichzelf niet helemaal herkende.

Voor haar spoot een vrachtauto water vanaf het natte wegdek omhoog. Ze wachtte tot ze er voorbij was en toetste toen het nummer van Nummerinformatie in.

Normaal gesproken was het zo dat wanneer zij op pad ging,

de achterblijvers op de redactie als een soort grondpersoneel fungeerden. Een team dat haar continu op de hoogte hield van wat de verschillende internetkranten schreven, dat op eigen initiatief informatie controleerde en dingen onderzocht waar ze hulp bij wilde hebben. Nu had ze geen zin om met iemand van hen te praten.

Een vrouw met een slaperige stem vroeg waarmee ze van dienst kon zijn. Line vroeg haar naar het nummer van een benzinstation in Gamlebyen in Fredrikstad. Geruchten over wat er in een kleine plaats aan de hand was, hadden de neiging zich snel te verspreiden, en de ervaring had haar geleerd dat op benzinstations die tot laat in de avond open waren de meeste gebeurtenissen over de tong gingen.

Ze werd doorverbonden met Statoil Oostzijde. Het meisje dat opnam, klonk jong. Line stelde zich voor en pakte het papiertje met de trefwoorden van het hoofd van de nieuwsafdeling.

‘Ik werk bij VG en ben onderweg om over de moord op de Heibergs gate te schrijven,’ legde ze uit en ze controleerde de straatnaam op het briefje. ‘Heb je daarover gehoord?’

Line kon horen hoe het meisje een kauwgommetje in haar mond heen en weer schoof voordat ze antwoord gaf.

‘Ja, er zijn hier wat mensen geweest die het erover hadden.’

‘Heeft iemand gezegd om wie het gaat?’

‘Nee.’

‘Het zou gaan om een man die met zijn hond aan de wandel was.’

‘Heel veel mensen maken daar een wandeling, langs de stadsgracht.’

‘Hij heeft een langharige hond,’ probeerde Line. ‘Zoiets als Labbetuss. Misschien is hij bij jullie langs geweest?’

‘Labbetuss?’

Het meisje aan de andere kant van de lijn was kennelijk te jong en Line ging er verder niet op in.

‘De vermoorde man zou zo’n vijfenveertig, vijftig jaar zijn,’ ging ze verder.

‘Ik geloof niet dat ik hem heb gezien,’ antwoordde het meisje na enig aarzelen. ‘In elk geval niet vandaag, maar ik kan het best even navragen.’

‘Mooi. Kun je mijn nummer noteren en me bellen als je iets hoort? We betalen voor nuttige informatie.’

Het tipgeld noemde ze in feite nooit wanneer ze met mensen sprak, maar het kon een doorslaggevende factor zijn om ze te laten terugbellen.

‘Prima,’ zei het meisje. ‘Naar het nummer dat hier op de display staat?’

Line dreunde haar telefoonnummer op om er zeker van te zijn dat het klopte en herhaalde haar verzoek om te bellen.

‘Vreemd weer, trouwens, om in te wandelen,’ merkte het meisje op. ‘Het giet. De hele avond al.’

Line gaf het meisje gelijk, maar besteedde er verder geen aandacht aan.

Het volgende telefoontje was naar de taxicentrale. De dienstdoende man sprak breeduit met een charmant dialect, een beetje nasaal; de l werd met nadruk uitgesproken. Hij kon haar niet helpen, maar verbond haar door met een wagen die op de Torsnesveien stond, vlak in de buurt van de plaats delict.

‘Hebt u iets gehoord over wie het kan zijn?’ vroeg ze nadat ze zich had voorgesteld.

De chauffeur maakte een vriendelijke indruk, maar kon haar niet helpen.

‘Maar er lopen daar ’s avonds wel wat buitenlanders rond,’ zei hij. ‘Een van onze chauffeurs is afgelopen zomer hier in Gudeberg beroofd en met een mes bedreigd.’

‘Ik geloof dat ik daarover heb gelezen,’ merkte Line op zonder dat ze zich dat eigenlijk herinnerde.

De chauffeur beloofde navraag te doen onder zijn collega’s en kennissen, waarna Line hem haar telefoonnummer gaf en beloofde dat bruikbare tips beloond zouden worden.

Het dashboardklokje gaf 22.19 uur aan. Voorlopig had ze niets bruikbaar en de deadline verstreek al over minder dan drie uur.

6

Toen ze over de boogbrug reed die in Fredrikstad het centrum en Gamlebyen met elkaar verbond, was de deadline alweer een halfuur dichterbij. Ze kende de stad niet, maar dankzij de gps die op de voorruit zat geplakt, vond ze de weg.

De Heibergs gate lag in een voorname woonwijk. Aan beide kanten zag je grote percelen met vrijstaande huizen, goed onderhouden boomgaarden en witgeverfde schuttingen.

Bij de oprit naar een sportveld was de straat afgesloten. Een politieauto stond dwars op de weg en een afzetlint had een behoorlijk groot gebied van de rest van de omgeving afgebakend. De wind liet het wit met rode plastic lint wapperen en kronkelen. Ervoor stonden een paar auto's en enkele mensen onder een paraplu.

Line reed het parkeerterrein voor de sporthal op, zette de auto stil en tuurde de koele regensluier in. Ze zoog de eerste indruk in zich op. Twee strategisch geplaatste schijnwerpers doorboorden de duisternis en de regen met hun felle lichtstralen. Boven dat wat de plaats delict moest zijn was een grote tent neergezet, over het loop- en fietspad dat evenwijdig aan het afgezette traject liep. In het kunstlicht zag ze de technisch rechercheurs, gekleed in de verplichte witte, steriele overalls. Ze liepen op het pad heen en weer en deponeerden al het potentiële bewijsmateriaal in plastic zakken met etiketten.

Twee mannen in regenkleding met het logo van de Noorse tv-zender NRK op hun rug waren bezig apparatuur in een witte bestelauto van de plaatselijke omroep te zetten.

Line rommelde wat in haar tas op de achterbank en haalde

er een regenjas uit. Toen ze hem na wat wurmen en trekken aanhad, stapte ze uit. Wind en regen sloegen haar tegemoet.

Een van de andere chauffeurs ter plaatse knipperde met zijn lichten naar haar. Line holde naar de wachtende auto. Ze herkende Erik Fjeld achter het stuur en ging snel op de passagiersstoel zitten. De vloermat lag vol lege flessen, gebruikte servetjes en ander afval, dat ritselde toen ze haar voeten neerzette.

‘Nog nieuws?’ wilde ze weten.

‘Ook fijn om jou te zien,’ zei hij glimlachend tegen haar.

Ze glimlachte terug en begreep dat de fotograaf niets anders had gedaan dan wachten.

‘Mag ik de foto’s zien?’ vroeg ze.

Erik Fjeld zette de camera in de weergavemodus en hield de display voor haar omhoog.

Het beeld was beter dan ze zich had voorgesteld. De dode man was toegedekt met een lichtblauw kleed, een paar rubberlaarzen stak eronder uit. Bij zijn hoofd zat zijn hond. De natte, verwaaide vacht glinsterde. Het dier hield zijn kop een beetje schuin, zodat die een mismoedige, verwonderde uitdrukking liet zien. Tegelijkertijd was de snuit naar voren gestoken en stond de bek open. Je kon hem haast horen janken.

Line knikte tevreden. Het was een aangrijpend beeld. Het zwarte asfalt op de voorgrond vormde tegelijkertijd een mooi oppervlak waarop de redacteurs op de desk de kop en de tekst konden plaatsen.

‘Waar is de hond nu?’ vroeg ze en ze keek op. De binnenkant van de voorruit was beslagen. Ze leunde naar voren en maakte er een opening in met haar hand.

‘Een auto van Falck heeft hem opgehaald.’

‘De wegenwacht?’

‘Zij nemen loslopende honden zonder baasje mee. Volgens mij was iedereen blij toen het dier weg was. Dat gejangk was verschrikkelijk om aan te horen.’

Een gedachte kwam in haar op; ze deed het binnenlampje aan.

‘Waar hebben ze hem naartoe gebracht?’

‘De hond?’

‘Ja. Waar is hij nu?’

‘Op hun centrale, neem ik aan. Aan de Tomteveien in Lisleby.’

Line stapte al uit voor hij uitgesproken was.

‘Wat ga je doen?’

‘Ik ga naar zijn hond kijken.’

‘Zal ik meegaan?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Wacht hier. Ze gaan het lijk vast zo meteen wegdragen. Daar moeten we foto’s van hebben. Ik bel als ik je nodig heb.’

Ze gooide het portier dicht, liep snel naar haar eigen auto en toetste de straatnaam op haar gps in. Het adres lag aan de andere kant van de rivier de Glomma, vlak buiten het centrum. Elf minuten rijden, vertelde de elektronica haar. Ze deed er minder dan tien minuten over.

Een kraanwagen stond met draaiende motor voor het grote gebouw met een grijze stalen en aluminium voorgevel. De chauffeur was bezig een laadstrop op te rollen en legde die vervolgens in een bergruimte onder de laadklep. Hij keek op toen Line naast hem stopte.

Ze stapte uit en glimlachte naar hem.

‘Zijn jullie degenen die gevonden honden onder jullie hoede nemen?’ vroeg ze en ze probeerde haar verwilderde lokken in het gareel te strijken.

‘Ben je er eentje kwijt?’ vroeg de man en hij trok zijn werkhandschoenen uit.

‘Eigenlijk niet,’ antwoordde Line. ‘Maar ik vroeg me af of ik de hond mag zien die jullie zo-even aan de Heibergs gate hebben opgehaald.’

Ze stond in het oranje schijnsel van de sterke lampen aan de muur. De man nam haar op, van haar blonde haren tot de punten van haar schoenen. Hij knikte pas toen zijn ogen haar borsthoogte weer hadden bereikt.

‘De hond van die vermoorde man?’

Line knikte, stelde zich voor en zei wie haar werkgever was. Ze had de ervaring dat het resultaat daarvan vaak twee kanten op kon gaan. Of de mensen moesten niets van haar hebben omdat ze journalist was, of juist wel, omdat zij werkte voor de krant die ze dagelijks met een kopje koffie erbij lasen en ze nu hun kans schoon zagen hun steentje bij te dragen.

De man die voor haar stond, haalde zijn hand door zijn natte haar.

‘Wil je meegaan om hem te begroeten?’ vroeg hij, naar de garage achter zich knikkend.

Line glimlachte en liep achter de werktuigkundige een hal in waar aan haken vanaf het plafond een hele rij fietsen hing.

‘Gevonden voorwerpen,’ legde hij uit en hij maakte een machteloos gebaar. ‘Drillo is daarginds.’

Hij wees naar een deur aan de andere kant van de ruimte.

‘Drillo?’ vroeg Line.

‘Ja, zo noemen we hem,’ zei de man glimlachend. ‘Het is immers net zo’n hond als die van Drillo.’

Dat klopte, dacht Line. Egil Olsen, de coach van het nationale elftal, met als bijnaam Drillo, had een langharige hond, precies zo eentje als ze op de foto had gezien. Hij kwam ook uit Fredrikstad, als ze zich niet vergiste. Dan had de stad er nog een beroemdheid bij.

De man duwde de deur naar het volgende vertrek open. Dat was zwak verlicht en bestond uit vier hokken met tralies en daarvoor deuren van gaas.

De hond in het eerste hok was een dikke herdershond, met een grijze snuit en een lege blik. Het dier opende sloom een eindje de ogen, waarna het de kop weer op de voorpoten liet rusten.

In het achterste hok zat de hond die het personeel van de wegenwachtcentrale al Drillo had gedoopt. Hij keek donker uit zijn ogen en volgde al hun bewegingen. Het was alsof de ogen van glas waren, ze keken je recht aan, terwijl ze tegelijkertijd dwars door je heen leken te kijken.

Line liep naar de tralies. De hond kwam overeind en daarna sjokkend en kalm haar kant op. Ze legde een vlakke hand tegen het gaas. De hond keek naar haar en snuffelde even, maar zonder te kwispelen.

De man kwam achter haar staan.

‘Wil je naar binnen?’

Hij wachtte haar antwoord niet af, maar trok de pen weg die de deur op zijn plaats hield. Line stapte naar binnen. De hond ging zitten en keek haar rustig aan.

‘Hallo jij,’ begroette Line hem en ze kriebelde hem onder de kin. Daarna tilde ze de oren op en onderzocht ze.

‘Weet je of hij een chip draagt?’ vroeg ze en ze draaide zich om naar de man in de overall.

De man trok een mondhoek op.

‘Ik geloof niet dat daar al iemand aan heeft gedacht,’ antwoordde hij en hij begaf zich naar een kast. ‘Maar daarvoor hebben we hier de apparatuur.’

Voordat Line misdaadverslaggeefster was geworden, had ze een keer een artikel over het registreren van honden geschreven. Er bestonden twee manieren om dat te doen. Je kon ze aan de binnenkant van het oor tatoeëren of ze elektronisch merken met een microchip, die de dierenarts met een spuit inspoot aan de linkerkant van de hals of vlak boven de linkerschouder. Het was een elektronisch plaatje met daarop een registratienummer, dat je op internet kon nazoeken en waarmee je de eigenaar kon opsporen.

‘Hier is het,’ zei de man en hij haalde een apparaatje tevoorschijn dat leek op wat winkelpersoneel gebruikte om streepjescodes op artikelen af te lezen.

Line zocht de microchip die vlak onder de huid moest zitten, maar vond hem niet.

De man kwam bij haar en liet het apparaat langs de hals van het dier op en neer gaan. Er klonk een zacht signaal en op de display verscheen een 15-cijferig nummer: 578097016663510.

‘Niet doen,’ zei Wisting.

Suzanne stond half over het achterste tafeltje gebogen en wilde net de laatste kaars uitblazen, toen Wisting haar tegenhield. Ze keek hem vragend aan.

‘Ga even zitten,’ zei hij en hij liep naar het tafeltje.

Suzanne keek hem niet-begrijpend aan, maar nam plaats. De vlam van de kaars verlichtte haar gezicht. Haar hazelnootkleurige ogen hadden piepkleine grijze puntjes rond de pupillen, die het licht als kwartskristallen ving.

Wisting sloot zijn ogen en concentreerde zich voordat hij tegenover haar ging zitten. Toen Suzanne haar leven net als de veerman op de Hudson een andere wending had gegeven, had Wisting het gevoel gehad dat ze bij hem vandaan voer. Nadat ze het café had geopend waar ze zo lang van had gedroomd, leek het wel alsof ze een andere vrouw was geworden dan hij in zijn leven had toegelaten. Dat kwam waarschijnlijk vooral doordat ze nooit meer thuis was. Het café was het belangrijkste voor haar geworden en eiste aandacht. Het was zes dagen per week open, elke dag twaalf tot veertien uur lang. Financieel had ze het grootste deel van het geld geïnvesteerd dat ze overhad nadat ze haar huis had verkocht en bij Wisting was ingetrokken, maar tijd was de belangrijkste investering. Ze had een paar medewerkers, maar deed het meeste zelf, ook het schoonmaken en de boekhouding. Toen ze gingen samenwonen, was er voor hem een leegte gevuld die na de dood van Ingrid was ontstaan. Het gemis was minder geworden. Nu was een groot deel van die leegte terug en er was nog maar zelden tijd om

met elkaar te praten. Het waren voornamelijk korte momenten zoals nu, na sluitingstijd.

Hij stak zijn handen uit over het tafelblad en vlocht ze in de hare, onzeker over hoe hij moest beginnen. De Cecilia-zaak kon hem nog slapeloze nachten bezorgen, maar hij sprak er maar zelden over.

‘Zeventien jaar geleden is er een meisje verdwenen dat Cecilia Linde heette,’ begon hij.

‘Die zaak herinner ik me,’ onderbrak Suzanne hem en ze keek om zich heen in het lege café, alsof ze ongeduldig was. ‘Ik was hier net naartoe verhuisd. Ze was de dochter van Johannes Linde.’

Wisting knikte. Johannes Linde was een actieve vastgoed-investeerder en zakenman die bekendheid verwierf toen hij medio jaren tachtig een eigen kledingmerk oprichtte. Vrijwel iedere tiener had met een zakkerige Canes-trui rondgelopen. Zijn dochter poseerde als fotomodel op de vele verkoopposers.

‘Ze hadden een landhuis bij Rugland,’ ging Wisting verder. ‘Daar waren ze elke zomer. Johannes en zijn vrouw, en de kinderen Cecilia en Casper. Cecilia was die zomer twintig. Op de middag van zaterdag 15 juli is ze gewoon verdwenen.’

De kaars voor hen flakkerde. Het vet liep in een smalle streep naar beneden en vormde een snel stollend plasje op het kleed. Suzanne liet zijn blik niet los, maar wachtte op het vervolg.

‘Vlak na twee uur is ze gaan joggen,’ zei Wisting. ‘Even voor zevenen heeft haar vader haar als vermist opgegeven.’

Een windvlaag deed het gebouw kraken. De regen sloeg tegen de ramen.

‘Het was die zomer waarin het zo warm was,’ bracht Wisting in herinnering, alsof dat nodig was. ‘Cecilia Linde sportte bijna elke dag. Ze was een langeafstandsloper, maar had geen vaste route. Ze vond het heerlijk om de wirwar aan wandelpaden en steenslagwegen uit te proberen en was soms urenlang van huis. Dat bemoeilijkte het zoekwerk. De familie dacht dat ze haar

voet had verzwikt of was gevallen en zich had bezeerd, maar dit was voordat iedereen een mobiele telefoon had, dus ze kon niet zomaar even om hulp bellen.

Ze zochten langs de dichtstbijgelegen wegen, maar toen ze haar niet vonden, schakelden ze de politie in. Ik was de eerste rechercheur die de familie ontmoette en het werd mijn taak haar te vinden.’

Hij sloot zijn ogen een moment. Zeventien jaar geleden had hij nauw samengewerkt met Frank Robekk. Hij was een jaar jonger dan Wisting en na hem aan de politieacademie afgestudeerd. Hun samenwerking was goed geweest, maar in de Cecilia-zaak was er iets gebeurd. Robekk had zich teruggetrokken en was zich met andere zaken gaan bezighouden. Niemand had hem dat verweten, ook Wisting niet. Ze wisten wat hij had meegemaakt en dat de verdwijning van Cecilia een persoonlijke kwelling voor hem moest zijn.

‘We hebben de hele avond en nacht gezocht,’ ging Wisting verder en hij hield de gedachte aan Frank Robekk op afstand. ‘Er kwamen steeds meer manschappen bij. Hondengeleiders, mensen van de burgerbescherming, van het Rode Kruis, groepen scouts, bureu uit de vakantiehuisjes en andere vrijwilligers. Toen het licht werd, kwam er hulp van een helikopter. Soms ging ze na het hardlopen zwemmen en het zoekgebied werd naar het water uitgebreid.’

‘Jullie hebben haar na twee weken gevonden,’ wist Suzanne nog.

‘Twaalf dagen,’ zei Wisting knikkend. ‘Ze was langs de kant van de weg bij Askeskogen gedumpt, maar toen hadden we al lang beseft dat ze slachtoffer was geworden van een misdrijf.’

‘Hoezo dan?’

Wisting trok de ineengevlochten vingers uiteen.

‘Ze was immers weg,’ zei hij. ‘Niemand verdwijnt zomaar.’

Hij kuchte, alsof hij weg wilde schrapen wat de herinneringen aan het oude onderzoek eventueel tegenhield.

‘Veel mensen hadden haar gezien,’ ging hij verder. ‘Naarmate

het nieuws zich verspreidde, meldden zich getuigen. Wandelers, vakantiegangers, kinderen en boeren. Ze was eerst in westelijke richting gegaan, naar het Nalumstrand. Daarna had ze de kustweg naar het oosten gevolgd, naar de boerderij Gumserød gård. Daar hielden alle sporen op.’

Wisting zag de kaart voor zich die bij hem op kantoor aan de wand had gehangen, vol rode punten die naar alle getuigen verwezen die haar hadden gezien. Ze konden een streep tussen alle markeringen trekken, ongeveer zoals een tekenspel in een schoolschrift, en haar zodoende op haar noodlottige hardlooptocht volgen.

‘Dinsdagochtend, drie dagen na de verdwijning van Cecilia, verscheen Karsten Brekke op het politiebureau. Hij had over de zaak in de kranten gelezen, net als iedereen. Ze gebruikten de reclamefoto voor de Canes-truien toen ze op de voorpagina’s om haar opsporing verzochten.’

‘Had hij haar gezien?’ vroeg Suzanne.

‘Nee, maar wel de man die, naar we aannamen, de moordenaar moest zijn,’ antwoordde Wisting. ‘Brekke had met zijn tractor op de rijksweg in de richting van Stavern gereden. Op de kruising waar de landweg vanuit Gumserød uitkomt op de Helgeroaveien had hij een witte Opel Rekord met roestplekken gezien. De kofferbak had opengestaan en een man liep op de steenslagweg heen en weer.’

Wisting herinnerde zich de beschrijving door de man nog altijd. Vanaf zijn zitplaats op de tractor had Karsten Brekke ruim de tijd gehad om de vreemde man te bestuderen. Een wit T-shirt en een spijkerbroek. Donker, dik haar dat langs zijn wangen viel. Een breed gezicht met een forse kin. De ogen dicht bij elkaar, rimpels op het voorhoofd alsof hij zich ergens zorgen om maakte. Het belangrijkste zat hem echter in twee eenvoudige details. Hij had een knik in zijn neus en uit zijn mond had een sigarettenpeuk gehangen.

Wisting had de technisch rechercheurs naar de afrit bij Gumserød gård gestuurd. Ze moesten wachten tot ze aan het werk

konden en hadden de kruising uitgekamd. Tussen de inhoud van de bewijszakken zaten drie sigarettenpeuken.

‘Er werd ook nog iets anders gevonden,’ zei Suzanne, Wisting onderbrekend. Ze kon zich duidelijk steeds meer van de zaak herinneren. ‘Een cassettespeler of zoiets?’

‘Haar walkman,’ zei Wisting met een knikje; hij bedacht hoe de tijden in de voorbije jaren waren veranderd. Nu werd de muziek draadloos gedownload op piepkleine mobieltjes, wat in feite geavanceerde computers waren. Destijds moest je gewoon een cassettebandje afspelen.

‘Die kwam diezelfde middag binnen,’ vervolgde Wisting. ‘Onder het lopen luisterde ze altijd naar muziek. Dat had in de kranten gestaan. Twee meisjes vonden hem in de sloot langs rijksweg 302, vlak bij de inrit naar kasteel Fritzøehus.’

‘Dat is bijna aan de andere kant van de stad.’

‘Niet helemaal aan de andere kant van de stad, maar geen logische plek als je naar haar traject en de Sigarettenman kijkt.’

‘De Sigarettenman?’

‘Zo doopten de kranten hem toen ze over de observatie hoorden. En wij deden dat ook.’

Wisting liet zijn hand over het tafelblad gaan.

‘Maar genoeg daarover. Er bestond geen twijfel over dat het Cecilia’s walkman was.’

Hij slikte. De details uit de oude zaak werden hem tijdens dit gesprek steeds duidelijker. Een gele cassette van AGFA, negentig minuten.

‘Ze had haar initialen erop geschreven,’ ging hij verder. ‘CL, en de naam van het programma dat ze vanaf de radio had opgenomen. *Poprush*.’

Wisting slikte opnieuw en zag hoe Suzanne onrustig op haar stoel zat. Ze herinnerde zich de zaak en begreep waar zijn volgende woorden over zouden gaan. De kranten hadden er vol mee gestaan toen het nieuws eenmaal bekend werd.

‘De technisch rechercheurs hadden nog steeds niet veel om

mee te werken,' zei hij. 'Ze onderzochten de walkman met de gedachte aan vingerafdrukken, maar vonden die van maar één persoon.'

'Die van Cecilia.'

Wisting knikte met een zucht.

'Het apparaat lag drie dagen bij mij op kantoor voordat ik er überhaupt aan dacht het af te spelen.'